

מ"ת 1137/01/15 - מדינת ישראל נגד יניב ששון

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 1137-01-15 מדינת ישראל נ' ששון(עציר)
תיק חיצוני: _____2072014

בפני כב' השופטת ג'ויה סקפה שפירא
המבקשת מדינת ישראל
נגד
המשיב יניב ששון

ב"כ המבקשת: עו"ד רונן יצחק

ב"כ המשיב: עו"ד פנינת ינאי, עו"ד שרון מאירוביץ'

החלטה

1. נגד המשיב, אשר שירת כשוטר במשטרת ישראל בין התאריכים 24.3.2003 - 12.12.2012, הוגש כתב אישום הכולל שלושה- עשר אישומים, ובו מואשם המשיב במספר עבירות של התחזות כעובד ציבור, כליאת שווא, סחיטה באיומים, עיכוב דרכון, מספר עבירות של זיוף מסמך בנסיבות מחמירות, זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות, מספר עבירות של קבלת דבר במרמה, חלקן בנסיבות מחמירות, מספר עבירות של ניסיון לקבל דבר במרמה, הכשלת שוטר, מספר עבירות גניבה, גניבה ממעביד, מספר עבירות התפרצות, פירוק רכב, מרמה והפרת אמונים ושיבוש מהלכי משפט.

2. לפני בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים.

3. באת- כח המשיב חלקה על קיומן של ראיות לכאורה לגבי חלק מן האישומים, והוסיפה וטענה, כי אף אם קיימת תשתית ראיתית לכאורית, הרי שהמעשים המיוחסים למשיב כפי שמתואר בכתב האישום נבעו ממצוקה אישית שאינה מקימה מסוכנות, וכי אף אם קיימת מסוכנות, ניתן להפיגה באמצעות חלופת מעצר.

4. הדיון בבקשה התקיים ביום 26.1.15 ומראש הוקצב לו פרק זמן של 30 דקות. בפועל הדיון התארך מעבר לפרק הזמן שהוקצב, ומשעה שבאת- כח המשיב הודיעה לי כי פרק הזמן שעמד לרשותה לא הספיק על מנת להשמיע את כל טיעוניה, אפשרתי לה להשלים הטיעון בכתב, וכן אפשרתי לבא- כח המבקשת להגיב בכתב להשלמת הטיעון.

באות- כח המשיב לא הגישו השלמת טיעון כתוב עד למועד שנקבע ואף לא הגישו בקשת דחייה או הודעה כי הן מוותרות על זכותן להשלים את טיעוניהן. על סמך האמור, ומתוך הנחה כי אי הגשת כתבי טענות במועד שנקבע, פירושה ויתור על הזכות להגישם, כתבתי החלטה, אשר כתיבתה כמעט והושלמה.

ביום 3.2.15, הגישו ב"כ המשיב את השלמת הטיעון ויחד עמה בקשה להארכת מועד להגשתה.

קשה לומר כי הטעמים שעמדו בבסיס הבקשה להארכת המועד מניחים את הדעת. עם זאת סברתי, כי לא ראוי לפקוד לחובתו של המשיב את התנהלות באות כוחו, קיבלתי את השלמת הטיעון הכתוב, אפשרתי לבא- כח המבקשת להשיב לטענות, ולשם כך, וכן לצורך בחינה מחודשת של ההחלטה לאור השלמות הטיעון, דחיתי את מועד השמעת ההחלטה.

ראיות לכאורה

5. האישום הראשון מייחס למשיב עבירות התחזות כעובד ציבור, כליאת שווא, סחיטה באיומים, עיכוב דרכון וזיוף מסמך בנסיבות מחמירות. על פי עובדות האישום בעל הדירה ששכר המשיב סיפר למשיב כי ישנו אדם שחייב לו ולשותפו סכום של 100,000 ₪. המשיב יעץ לבעל הדירה לפנות בתלונה למשטרה, ואף טען בפניו בכזב, כי במקרים המתאימים, המשטרה מקימה צוות מיוחד שעוסק, לאחר שעות העבודה, בגביית חובות של אנשים פרטיים. המשיב הוסיף וטען בכזב בפני בעל הדירה כי הוא עצמו נטל חלק בפעילות צוות שכזה, תמורת אחוזים מסכום הגבייה. המשיב הציע לבעל הבית לבצע עבורו את הגבייה תמורת קבלת אחוזים מסכום הגבייה, ובעל הבית, שלא ידע כי המשיב פוטר משירות במשטרה, הסכים.

המשיב התקשר לחייב, הציג עצמו כשוטר והורה לו להתייצב בתחנת המשטרה לצורך חקירה. במועד שנקבע, ולאחר שעורך דינו של החייב שוחח עם המשיב, והמשיב הבהיר לעורך הדין כי על החייב להתייצב לחקירה, הגיע החייב לתחנת המשטרה. בתחנת המשטרה פגש החייב במשיב, אשר לבש מדי שוטר והתחזה לשוטר. המשיב הודיע לחייב כי הוא עצור, תפס מידי את מכשיר הטלפון הנייד שלו וחקר אותו באזהרה בחשד לביצוע עבירות מרמה וזיוף שונות, ביחס לחוב כלפי בעל הבית. המשיב אף הציג לחייב מסמך מזויף, הנחזה להיות צו חיפוש בביתו של החייב שנחתם על ידי בית משפט השלום. בתום ה"חקירה" שוחח המשיב עם עורך דינו של החייב ואמר לו כי לפני משורת הדין, הוא מוכן לשחרר את החייב בתנאים, בהסכמה.

בלית ברירה הסכימו החייב ועורך דינו ל"תנאי השחרור" שקבע המשיב ובהם מעצר בית מלא למשך חמישה ימים, איסור יציאה מן הארץ ואיסור יצירת קשר עם בעל הבית ושותפו. המשיב נטל את כרטיס הדרכון האמריקאי של החייב והחתיים אותו על מסמך מזויף הנחזה להיות כתב שחרור בערובה.

החייב קיים את התנאים שהוטלו עליו, ובכלל זה שהה במעצר בית במשך חמישה ימים. המשיב פגש בחייב פעמיים נוספות, בהן דרש ממנו למסור לו את דרכונו האמריקאי, וזאת בנוסף לכרטיס הדרכון שנטל ממנו. בפעם השלישית בה הגיע המשיב לביתו של החייב, הוא התקין על רכבו אור כחול מהבהב ואמר לחייב כי הוא עומד לעצור אותו בנוכחות בני משפחתו, ואיים על החייב כי אם לא יפרע את חובו לבעל הבית הוא יעצור אותו על אתר.

ב"כ המשיב לא חלקה על קיומן של ראיות לכאורה לאישום זה, וטענותיה לגבי התמקדו בהשפעתו של האישום על

כינונה ועוצמתה של עילת מעצר.

6. האישום השני מייחס למשיב מעשים שאירעו בחודש דצמבר 2014 במהלך משחק כדורגל שנערך באצטדיון "סמי עופר" בחיפה. על פי המתואר בכתב האישום, המשיב הגיע למקום כשהוא חמוש באקדח, נהג ברכבו הפרטי, שעליו הותקנה תאורה משטרתית כחולה, וחנה עם רכבו בחניון האצטדיון שהחניה בו הייתה כרוכה בתשלום, למעט לבעלי תפקידים באצטדיון, שוטרים ומאבטחים, ועל סמך מצג השווא לא שילם בעד החניה. המשיב נכנס לאצטדיון ללא תשלום תוך שהציג עצמו בכזב כאיש כוחות הבטחון, חרף העובדה שכבר לא שירת כשוטר. המשיב עלה לקומה השישית באצטדיון שהייתה פתוחה לבעלי תפקידים רשמיים בלבד. כשהתבקש על ידי מאבטח להזדהות, השיב לו המשיב, כי הוא שייך לצוות הצילום של קבוצת בית"ר ירושלים ששיחקה באותו הערב באצטדיון. המאבטח הפנה את המשיב למשרדי ההנהלה של האצטדיון שם נערך לו ברור אצל מנכ"ל האצטדיון, והמשיב טען בפניו בכזב, כי הוא שייך לכח אבטחה מקדים של היחידה לאבטחת אישים בשירות הבטחון הכללי. המנכ"ל ערך ברור, ומשגילה כי המשיב לא אמר אמת, הזמין משטרה. משנודע למשיב כי הזמנה משטרה, הוא ניסה להימלט מן המקום אך עוכב על ידי שוטרים, שגם בפניהם הציג המשיב מצג שווא לפיו הוא משתייך ליחידת העיקוב המשטרתית, כך על פי כתב האישום.

ב"כ המשיב טענה, כי הגם שיש ראיות לכאורה לחלק מן העובדות המיוחסות למשיב באישום זה, אין ראיות לקיום עבירות לפי הוראות החיקוק שיוחסו למשיב, ולטענתה מדובר בעבירה של "אי תשלום כרטיס למשחק", כלשונה.

הראיות לאישום השני מתבססות על הודעותיהם של מאבטחי המתקן חגי קליין ואולג גריגוריב, עובד המתקן איתמר שוסטיק, ומנכ"ל האצטדיון, אילן פוקס, וכן על הודאת המשיב בחלק מן המיוחס לו באישום זה במסגרת הודעותיו מיום 8.12.14 ו- 10.12.14.

המשיב תיאר בהודעתו כי משלא מצא מקום חנייה באצטדיון, הוציא אור כחול מהבהב מרכבו, הניח אותו על גג הרכב ונכנס לחניון האצטדיון. מתוך הודעותיהם של מאבטחי המתקן עולה, כי החנייה בחניון הותרה רק לבעלי תפקידים או לכוחות משטרה. ביוצרו מצג שווא כאילו הוא משתייך לכח משטרה, קיבל לכאורה המשיב במרמה את האפשרות להיכנס לחניון האצטדיון.

המשיב הוסיף והודה במסגרת הודעותיו, כי התחזה לפני עובדי האצטדיון כעובד היחידה לאבטחת אישים של שירות הבטחון הכללי.

מנכ"ל האצטדיון תיאר בהודעתו, כי המשיב טען בפניו כי הוא משתייך ליחידה 730, ובהמשך טען בפניו כי הוא משתייך ליחידת בילוש של המשטרה ושנשלח למקום במסגרת עבודתו. עובדות אלה מקימות תשתית לכאורית להוכחת יסודות העבירה של התחזות לעובד ציבור לפי סעיף 283 לחוק העונשין התשל"ז-1977.

לחומר החקירה הנוגע לאישום 2 לא צורפו דו"חות הפעולה של השוטרים שעצרו את המשיב באצטדיון, ולא איתרתי דו"חות כאמור במקומות אחרים בחומר החקירה שהוגש לעיוני. לפיכך, אין כל בסיס ראיתי לטענה המופיעה באישום 2, לפיה המשיב המשיך והתחזה לשוטר גם בפני השוטרים שהגיעו לעוצרו, ומכאן כי אין ראיות לעבירה של הכשלת שוטר המיוחסת למשיב באישום זה.

7. באישום השלישי מיוחסות למשיב עבירות של גניבת תיק ממתלוננת שהניחה אותו על קלנועיתה אשר חנתה סמוך לביתה, ובו שני פנקסי המחאות שהונפקו משני חשבונות בנק- האחד של המתלוננת עצמה, והשני- של המתלוננת ובן זוגה. המשיב מואשם כי זייף תשע המחאות ורכש באמצעותן טובין בסכום כולל של כ- 11,000 ₪, וקיבל את הטובין לידיו. עוד מואשם המשיב, כי זייף שתי המחאות נוספות וניסה להעביר באמצעותן סכומים של 23,500 ₪ ו- 17,300 ₪ לחשבון הבנק שלו, אולם ההמחאות לא כובדו.

ב"כ המשיב לא חלקה על קיומן של ראיות לכאורה לאישום זה.

8. באישום הרביעי מיוחסות למשיב שתי התפרצויות למשרדי מפלג תשאל של משטרת מחוז ירושלים במהלך שנת 2013, לאחר פיטוריו מן המשטרה, וגניבה של שני זוגות אזיקי ידיים ומעטפה שהכילה 2,000 ₪ במזומן.

ב"כ המשיב טענה כי אין ראיות לכאורה לאישום זה.

הראיות לאישום זה נשענות על דו"חות חיפוש בביתו של המשיב, המתארים את מציאת הרכוש הגנוב (המתואר באישום זה, כמו גם באישום 13) ברשות המשיב, וכן על הודעות המתלוננים בעלי הרכוש.

מדו"ח חיפוש מיום 11.12.14 מאת השוטר אמיתי בן חיון עולה, כי במהלך חיפוש בביתו של המשיב נמצאו, בין היתר, 6 זוגות אזיקי רגליים משטריים ו- 5 זוגות אזיקי ידיים משטריים. האזיקים צולמו וסימני חריטת השמות שנחרטו עליהם ניכרים בתמונות, והם מנויים גם ברשימת הפריטים התפוסים בתיק.

השוטר ניר בן ארוש תיאר בהודעתו מיום 11.12.14, כי האזיקים שהיו ברשותו נגנבו ממנו שנה או שנתיים קודם לכן, ובהמשך זיהה את האזיקים שנמצאו בביתו של המשיב כאזיקים שנגנבו ממנו, על פי סימני החריטה שהיו עליהם. השוטר בן ארוש לא זכר האם במועד שבו נגנבו ממנו האזיקים המשיב עדיין עבד עמו, אם לאו.

השוטרת יאנה גולר מסרה בהודעתה מיום 10.12.14 כי בחודש מרץ 2013 אספה כסף משוטרים ביחידה לצורך ארגון מסיבת פורים. לדבריה ביום 13.3.13 הכניסה את הכסף, כ- 2000 ₪, לתוך מעטפה משטרתית אותה הניחה במגירת השולחן שלה ונעלה את המגירה. כששבה לעבודה ביום 17.3.13 גילתה כי המגירה נפרצה והמעטפה עם הכסף לא הייתה בתוכה. לדבריה, חודש לאחר מכן גילתה שגם אזיקי הידיים שלה שהיו במגירה זו נעלמו. השוטרת גולר תיארה כי על אזיקי הידיים ששימשו אותה היה חרוט שמה הפרטי.

המשיב הכחיש כי פרץ למשרדי יחידת התשאל. לדבריו, אסף את הרכוש שנתפס אצלו במהלך שירותו במשטרה.

אין חולק כי אזיקי הידיים שהיו בשימושם של שני השוטרים, בן ארוש וגולר נמצאו אצל המשיב. במובן זה, בהינתן העובדה כי האזיקים הם רכוש משטרת ישראל, הרי שזו ראיה לכך שהמשיב גנב את האזיקים. עם זאת, השוטר בן ארוש לא ידע לומר מהו המועד המדויק בו נגנבו ממנו האזיקים, ומתוך הודעתו לא נשללת האפשרות, כי הם נגנבו ממנו שעה שהמשיב עדיין שירת במשטרת ישראל, כך שאין ראיות לכך כי המשיב התפרץ למשרדי מפלג התשאל וגנב משם את האזיקים ששימשו את השוטר בן ארוש.

התייחסות דומה, אך לא זהה, מתחייבת ביחס לאזיקים שנגנבו מהשוטרת גולר, ולסכום הכסף שנגנב ממגירתה. אין ראיה לכך כי סכום הכסף נגנב יחד עם האזיקים, שכן השוטרת הבחינה בהיעלמותם של האזיקים כחודש ימים לאחר

שמגירתה נפרצה ונגנב ממנה הכסף המזומן שהיה בה. ממילא מציאת האזיקים של השוטרת גולר ברשות המשיב אין בה כדי להביא למסקנה כי המשיב הוא שפרץ את המגירה ונגב את הכסף. עם זאת, העובדה כי האזיקים נגנבו לאחר שהמשיב פוטר משורות המשטרה, יש בה כדי ללמד שהמשיב אמנם התפרץ למשרדי התשאול כדי לגנוב את האזיקים.

ביחס לאישום זה ישנה, אם כן, תשתית ראייתית לכאורית לכך שהמשיב גנב שני זוגות אזיקים והתפרץ ליחידת התשאול פעם אחת, ואולם אין ראיות לעבירות ההתפרצות המיוחסות לו ביחס לגניבת האזיקים של השוטר בן ארוש, ולגניבת סכום הכסף.

9. האישום החמישי מייחס למשיב התפרצות למרפאת משטרת מחוז ירושלים בסמוך לחודש אוקטובר 2014, וגניבה של מזגן שנרכש על ידי המשטרה עבור המרפאה וטרם הותקן.

ב"כ המשיב טענה כי אין ראיות לכאורה לאישום זה, ולכל היותר- כיה ראית מבססות עבירה של החזקת רכוש חשוד כגנוב.

השוטר עמי דוד אזולאי, האחראי על המרפאה המחוזית של משטרת מחוז ירושלים מסר בהודעתו, כי ביום 2.10.14 קיבלה המרפאה מזגן חדש שהונח במתחם המרפאה. כעבור כשלושה שבועות הבחין כי המזגן לא נמצא במקומו וסבר שנלקח על ידי החברה המתקינה, וכעבור שבועיים נוספים הסתבר לו שהחברה מהתקינה לא לקחה את המזגן, ומכאן הסיק שהמזגן נגנב. השוטר אזולאי מסר את תעודת המשלוח של המזגן שנגנב, ועליה מצוין המק"ט של המכשיר.

יש קושי ראייתי העולה מתוך העובדה ששמו של שוטר זה אינו מופיע ברשימת עדי התביעה.

מדו"ח החיפוש ומדו"ח פעולה תפיסה וסימון שערך השוטר אמיתי בן חיון בעקבות החיפוש שנערך בביתו של המשיב עולה, כי במהלך החיפוש במחסן ביתו של המשיב נתפסו שני ארגזים ובהם מזגן של אלקטרה ומנוע מזגן, הזהה לסוג המזגן שנגנב מן המרפאה המחוזית.

בזכ"ד שכתב השוטר וידאל לויטן ביום 28.12.14 תועדה החזרת המזגן והמעבה שנתפסו בביתו של המשיב לידי נציג המטה הארצי.

המשיב סירב לענות על שאלות הנוגעות לאישום זה, שכן לטענתו החיפוש שבוצע בביתו היה בלתי חוקי.

סיכומם של דברים ביחס לאישום זה- בחיפוש בביתו של המשיב נמצא מזגן מאותו סוג שנגנב מן המרפאה המחוזית כחודשיים ימים קודם לכן. למשיב אין הסבר להימצאות המזגן בביתו, עובדה שיש בה כדי לחזק את הראיות לכך שהמשיב היה מעורב בגניבת המזגן. עם זאת, אין בחומר הראיות כל תיעוד לכך שהמזגן שנתפס והוחזר למשטרה הוא אותו מזגן שנגנב ממנה. עניין זה ניתן היה לברר באמצעות תיעוד המק"ט שעל האריזה, שכן המזגן והמעבה נתפסו בביתו של המשיב באריזתם. העובדה כי המזגן והמעבה התקבלו בחזרה על ידי המשטרה יש בה כדי לתמוך במסקנה כי מדובר באותו מזגן, ואף על פי כן, העובדה כי אין לכך כל תיעוד כתוב מעיבה על עוצמתן של הראיות ביחס לאישום זה, כמו גם העובדה שאחד השוטרים שאמרתו משמשת בסיס לתשתית הראייתית אינו נמנה על רשימת עדי התביעה.

10. במסגרת האישום השישי מואשם המשיב בכך שביום 6.10.14 התפרץ לפיצרייה בשכונת בית הכרם בירושלים בדרך של יצירת חור בדלת מחסן הפיצרייה ובקיר הגבס הצמוד לה. עוד מואשם המשיב כי במהלך ההתפרצות גנב מקרר ששימש את הפיצרייה.

ב"כ המשיב לא חלקה על קיומן של ראיות לכאורה לאישום זה.

11. באישום השביעי מואשם המשיב כי בחודש אוקטובר 2014, גנב מתיבת הדואר של שכנו כרטיס חיוב המשוך למועדון לקוחות ברשת "רמי-לוי", אשר הקנה למחזיק הכרטיס הטבות שונות, ובהן זיכוי חד פעמי על סך 135 ₪ בעת ביצוע רכישה ראשונה באמצעות הכרטיס. על פי המיוחס באישום זה, לאחר גניבת הכרטיס הפעיל המשיב את הכרטיס באמצעות התקשרות למערכת ההפעלה הממוחשבת של חברת האשראי והזדהות בכזב כבעל הכרטיס, וערך באמצעות הכרטיס הגנוב קניות באחד מסניפי רשת "רמי לוי" תוך קבלת החזר כספי על סך 135 ₪. עוד מואשם המשיב, כי ניסה לעשות שימוש בכרטיס שלוש פעמים נוספות לצורך רכישת מוצרים בשווי 35 ₪, 426 ₪ ו- 908 ₪ תוך שהציג את עצמו ככזב כבעל הכרטיס, וכן ערך קניות בסניפי "רמי לוי" במועדים נוספים ועשה שימוש בחברות המועדון של השכן על מנת לקבל הנחות שונות.

ב"כ המשיב לא חלקה על קיומן של ראיות לכאורה לאישום זה.

12. באישום השמיני מיוחסות למשיב פירוק לוחיות זיהוי מרכב מסוג דומה לרכב שבו החזיק המשיב וגניבתו.

ב"כ המשיב טענה כי אין ראיות לכאורה לגבי חלק מן המעשים, וכי המעשים שיש לגביהם ראיות מקימים עבירה אחרת מן העבירות שבהן מואשם המשיב- פירוק רכב וגניבה, ואולם לא פירטה טענותיה בהקשר זה.

התשתית הראייתית לאישום השמיני עולה מתוך הודעת המתלונן, מאור אסרף, בעל הרכב שלוחיות הזיהוי שלו פורקו ונגנבו, המתאר כי לוחיות הזיהוי של רכבו פורקו ונגנבו בלילה שבין 20 ל- 21 בחודש אוקטובר 2014.

בנוסף, בדו"ח החיפוש שערך השוטיר אמיתי בן חיון ביום 11.12.14 המתאר את החיפוש שנערך בביתו של המשיב יום קודם, מתואר כי במחסן השייך למשיב נמצא בסמוך לבית, נמצאו שתי לוחיות הזיהוי הנ"ל.

המשיב סירב להתייחס בהודעותיו לממצאי החיפוש בטענה כי הוא היה בלתי חוקי, וממילא אין לו כל הסבר כיצד הגיעו לוחיות הזיהוי הגנובות לרשותו.

חרף פער הזמנים בין מועד הגניבה למועד מציאת הלוחיות אצל המשיב, בהעדר הסבר מצד המשיב, ישנה תשתית ראייתית לכאורית לביצוע עבירות פירוק חלקי הרכב וגניבת לוחיות הזיהוי.

13. במסגרת האישום התשיעי מואשם המשיב כי לאחר פטוריו ממשטרת ישראל המשיך להחזיק בתעודת המיניו המשטרית שלו שלא כדיון, ובמהלך השנים 2013- 2014 עשה בה שימוש במספר רב של הזדמנויות על מנת להחנות את רכבו הפרטי בחניון המשמש את שוטרי משטרת ישראל בלבד בסמוך לבית המעצר "מגרש הרוסים" בירושלים.

ב"כ המשיב לא חלקה על קיומן של ראיות לכאורה לאישום זה.

14. באישום העשירי מואשם המשיב כי בשנת 2013, כעשרה חודשים לאחר פיתורו מן המשטרה הגיע לתחנת "מוריה" של משטרת ישראל והזדהה בכזב כשוטר בפני אחד מחוקרי המשטרה שהיו במקום, וזאת באמצעות הצגת תעודת מינוי משטרתית שבה החזיק שלא כדין. על סמך מצג השווא שהציג ביקש המשיב מאותו חוקר לבצע בדיקות במאגרי המידע המשטרתיים בטענת שווא לפיה הדבר נחוץ לו לצורך עבודתו, והחוקר ביצע את הבדיקות ומסר לידי המשיב עותק מודפס של תוצאותיהן.

אין מחלוקת על קיומן של ראיות לכאורה לאישום זה.

15. באישום האחד- עשר מואשם המשיב כי לאחר פיתורו מן המשטרה זייף מסמך הנחזה להיות משמך רשמי של משטרת ישראל, לפיו מיום 1.9.13 ועד 1.9.14 הוא שוטר הנמצא בחופשה ללא תשלום מן המשטרה, וכן זייף על גבי המסמך את חתימתו של קצין משטרה, וזאת לצורך קבלת היתר להחזקת כלי ירייה.

אין מחלוקת על קיומן של ראיו לכאורה לאישום זה.

16. האישום השנים עשר מייחס למשיב עבירות שביצע בתקופת שירותו כשוטר. המשיב הועבר מיחידתו ליחידה אחרת. הוא התייצב לשירות ביחידה החדשה באיחור של כשבוע ימים וטען בכזב, כי היה בפעילות מבצעית של היחידה הקודמת, הגם שבפועל היה בחופשה, וקיבל במרמה שכר עבודה בעד ימים אלה. במהלך שירותו ביחידה החדשה אליה הוצב נעדר המשיב מן השירות במשך כחודש ימים וטען בכזב כי היה בתקופה זו בשירות מילואים, בעוד שבפועל שירות המילואים ששירת במהלך התקופה נמשך חמישה ימים בלבד. על פי הנטען, המשיב אף זייף צווי מילואים והציג אותם כדי לקבל שכר בעד ימי ההיעדרות. המשיב מואשם עוד, כי הוא או מי מטעמו זייף תעודת עובד שירות הבטחון הכללי.

המשיב נקרא לחקירה במחלקה לחקירות שוטרים בחשד לזיוף צווי המילואים, ובמהלך חקירתו הציג את תעודת שירות הבטחון הכללי המזויפת ויצר מצג שווא כאילו שירות המילואים שביצע היה במסגרת שירות הבטחון הכללי. בהמשך התקשר המשיב או מי מטעמו לחוקר, הזדהה כאיש שב"כ ואמר לחוקר כי בימים הקרובים ישלח אליו מסמכים רשמיים המעידים על אמיתות הטענות שטען המשיב בחקירתו. בהמשך אף שלח המשיב או מי מטעמו מסמכים מזויפים הנחזים להיות מסמכים של שירות הבטחון הכללי, בהם נטען בכזב, כי המשיב גויס לשירות הבטחון הכללי בשנת 2002 וכי בשל פעילותו הסודית הפעלתו נדרשת מבלי ליידע איש ומבלי שהועבר אליו כל תגמול לבד מתגמול בגין שירות מילואים, כך על פי כתב האישום.

ב"כ המשיב טענה כי יש ראיות חלקיות להוכחת אישום זה, ואולם הטענות שטענה במהלך הדיון ובהשלמת הטיעון הכתובה ביחס לאישום אינן מתייחסות לראיות, כי אם למניעים למעשיו של המשיב.

הראיות לאישום זה מתבססות בין היתר על תיעוד הדברים שמסר המשיב בחקירתו במח"ש במסגרת ההודעות שנגבו ממנו, ובהם טען כי משרת בשירות הבטחון הכללי, על הודאותיו של המשיב בחלק מן המיוחס לו, ובכלל זה זיוף צווי המילואים וזיוף המסמכים הנחזים להיות מטעם השב"כ לצורך החקירה במח"ש (הודעה מיום 10.12.14 שורות

48-63). המשיב מתייחס בהודעתו למסמכים מזויפים שנתפסו ברשותו ומודה כי הוא יצר אותם. מסמכים אלה, כמו גם דו"חות החוקרים שחקרו את המשיב במח"ש יש בהם כדי לבסס תשתית ראייתית לכאורית לאישום זה.

17. באישום השלושה- עשר מואשם המשיב כי בשנת 2010, בתקופת היותו שוטר במשטרת ישראל, גנב משוטר אחר צרור מפתחות שאגד מפתחות למשרדים משטריים ו"כפתור חכם" המשמש להנעת ניידות משטרה, וכן גנב ציוד משרדי משרדי מפלג התשאול לרבות גז פלפל, אזיקי ידיים, אלה מתקפלת, פנס, ארבעה תיקי פיזור, ביגוד משטרי ותאורה משטרתית כחולה לרכב. ב"כ המשיב טענה כי אין ראיות להוכחת אישום זה.

השוטר אליהו קצב בהודעתו מיום 16.12.14 תיאר את גניבת צרור המפתחות ובו ה"כפתור החכם" במהלך שנת 2010. הצרור נגנב מדלפק חדר הכושר שאותו הפעיל השוטר קצב. קצב תיאר בהודעתו כי ערך בדיקה על מנת לגלות מי משתמש במפתח החכם ומצא כי נעשה שימוש בכפתור ברכבי הימ"ר, אך לא ידע מי הנהג.

בדו"ח חיפוש 14-0198-988 מיום 13.4.14 מפורטים החפצים שנתפסו במהלך החיפוש ובהם גם שבב לנהיגה ברכב משטרה, אשר נתפס במגירת השידה שליד המיטה בחדר השינה.

זכ"ד של השוטר אופיר גת אזעתי מיום 16.12.14 מלמד כי בוצעה בדיקה של הכפתור החכם על ידי קצין התחבורה של משטרת מחוז ירושלים, בה עלה כי הכפתור החכם שנמצא בחיפוש בביתו של המשיב הוא הכפתור שהיה שייך לשוטר קצב. הגם שאין אמרה מסודרת שנגבתה מאותו קצין משטרה, הרי שלצורך השלב הראייתי הלכאורי בלבד די בזכ"ד זה.

המשיב נחקר ביחס לגניבת ה"כפתור החכם" בהודעתו מיום 16.12.14 והכחיש כי גנב את הכפתור החכם. לטענתו החיפוש שנערך בביתו נערך ללא עדים ומבלי שהוא עצמו נכח במקום (שורות 212-152).

מציאת הכפתור בחכם ברשותו של המשיב וזיהויו של שבב זה כשבב שנגנב מהשוטר אליהו קצב יש בהם כדי להקים ראיות לכאורה לכך שהמשיב החזיק ברכוש גנוב. בהקשר זה לא ניתן להסתמך על "חזקה תכופה" וזאת בשל חלוף הזמן ממועד גניבת השבב ועד למציאתו ברשות המשיב. עם זאת, הכחשתו של המשיב את האפשרות כי שבב זה נמצא ברשותו, כמו גם הראיות לכך כי המשיב גנב ציוד אחר ממשטרת ישראל, יש בהם כדי לחזק את הראיות לגניבת השבב על ידי המשיב מאליהו קצב עצמו, וצירופן של כלל הראיות שנמנו לעיל מקים תשתית ראייתית לכאורית מספקת להוכחת אישום זה. מכל מקום, בהיות השבב החכם רכוש משטרי, הרי שמציאתו ברשות המשיב לאחר שפוטר ממשטרת ישראל יש בה כדי להוכיח, לכל הפחות, כי המשיב גנב את הכפתור החכם מן המשטרה.

18. סיכומם של דברים ביחס לראיות לכאורה- ישנה תשתית ראייתית לכאורית מספקת להוכחת המיוחס למשיב בכתב האישום, למעט עבירת הכשלת השוטר שבה מואשם במסגרת האישום השני, אחת מתוך שתי עבירות ההתפרצות בהן מואשם באישום הרביעי, וישנו כרסום מסוים בראיות המקימות את התשתית לאישום החמישי.

עילת מעצר

19. כתב האישום נגד המשיב והתשתית הראייתית העומדת בבסיסו מגוללים מסכת ארוכה ומורכבת של מעשי מרמה

שלוו בביצוע עבירות נוספות, שעיקרן עבירות רכוש. מעשיו של המשיב הגיעו לשיא באירועים המיוחסים לו באישום הראשון, במהלכם כלא את המתלונן כליאת שווא, הן בתחנת המשטרה, הן בכך שהטיל עליו "מעצר בית", אותו קיים המתלונן מפאת מוראו מן המשיב, ובהמשך אף סחט אותו באיומים. אין מדובר במעשה גניבה או רמאות של מה בכך, אלא המשיב הרחיק לכת ודומה כי דבר לא עצר בעדו מלהשלים את תוכניתו. קשה לקבל את טענת ב"כ המשיב לפיהן מדובר ב"חריגה מסוימת מן הגבול", שכן התנהלות המשיב באישום הראשון כללה שורה של מעשים נועזים שהתבצעו במשך פרק זמן בלתי מבוטל, כאשר בפני המשיב עמדו מספר "תחנות יציאה" בהן היה בידו להפסיק את המעשים והוא לא עשה כן.

אינני סבורה כי יש להתייחס למכלול מעשיו של המשיב כאל שורת עבירות רכוש, שכן מעשיו הלכו והסלימו בחומרתם, ופגעו פגיעה קשה גם בחירותו ובשלומו של המתלונן באישום הראשון, וכן ברכושם ובטחונם של מתלוננים נוספים שנפגעו ממעשיו של המשיב.

20. שורת המעשים המיוחסים למשיב אינה מתאפיינת בדמיון בין הקורבנות או העבירות, ומתוך קריאת כתב האישום דומה כי המשיב נהג במרמה ובדרכי עבריינות, גנב והציג מצגי שווא כלפי כל מי שנקרה בדרכו.

21. בחומר החקירה מצויות הודעות של בני משפחתו של המשיב, הוריו, אשתו ואחיו. מתוך ההודעות עולה, כי המשיב הצליח לשטות גם בכל בני משפחתו במשך תקופה ארוכה בת כשנתיים ימים ולגרום להם להאמין כי הוא מוסיף לשרת כשוטר במשטרת ישראל, מבלי שאיש מבני המשפחה ידע או יחשוד כי המשיב פוטר מן המשטרה, וכי מסכת חייו והתנהלותו היום-יומית כפי שנגלתה לעיניהם היא שקרית ברובה.

22. למשיב שהוא בן 40 אין הרשעות קודמות.

23. בעניינו של המשיב הוכנה חוות דעת פסיכיאטרית לאחר מעצרו בתיק הנוכחי. הפסיכיאטר המחוזי מצא, כי אין עדות למצב פסיכוטי בו שרוי המשיב או למחלת נפש בה לוקה או לקה בעבר. מתוך חוות הדעת עולה, כי נטייה לשקרים הינה תכונה המאפיינת את אישיותו הבסיסית של המשיב, והוא משתמש בשקרים לאורך שנים במצבים בהם מרגיש לא נח ולא נעים להודות באמת. עוד צוין, כי המשיב רוצה לראות את עצמו כאדם חשוב, איש ביטחון העובד בשב"כ או במשטרה, והוא משתמש בשקרים, מעשי מרמה ובהתחזות על מנת להציג את עצמו בתור אדם משמעותי, בכיר, ומקורב לאישים מאובטחים. חוות הדעת הפסיכיאטרית קובעת, כי המשיב מבין היטב כי עושה דברים אסורים ובלתי חוקיים, משקר, מרמה ומזיף, וכי מעשים אלה אינם פועל יוצא של תכנים פסיכוטיים, אלא מדובר בתופעה המוכרת כ-Pseudologia Fantastica (שקרנות פתולוגית).

24. גם האמרות שנגבו מן המשיב במהלך החקירה מלמדות על עולמו של המשיב ועל אופיו; בהודעתו מיום 16.12.14 בשורות 111-113, לאחר שנשאל מדוע לא החזיר את הציוד המשטרתי שעל פי טענתו נותר ברשותו מימי שירותו במשטרה, אמר:

"...אני מספר לכולם שאני שוטר ולא מודה באמת שאני פוטרתי ויש לי כל הזמן דחף

כזה נפשי להמשיך ולשחק את המשחק כאילו אני שוטר בגלל זה אני החזקתי ברשותי את כל הציוד שנשאר לי מאז שהייתי במשטרה לא הפנמתי את זה שפוטרתני ללא הצדקה."

באותה הודעה בשורות 325-329 התייחס המשיב למעשים המיוחסים לו באישום הראשון ואמר:

"... אני רק יכול לומר שהמעשה שעשיתי במרחב דוד הוא בגלל בעיה נפשית שכנראה יש לי אותו יש לי אובססיה להמשיך ולשחק משחק כאילו אני עדין שוטר, אני עדיין לא מאמין שפיטרו אותי מהמשטרה וזה דחף שנמצא אצלי שאינו בשליטתי כאדם בוגר ובגלל זה הגעתי למעשה שהסברתי אותו בפני החוקרים..."

דברים אלה מלמדים, כי גם לאחר שנתפס המשיב בשקר ובמרמה, בשלם פוטר מן המשטרה, הדבר לא הרתיע אותו, ולא גרם לו לחזור לדרך הישר ולחדול ממעשי המרמה ומביצוע עבירות נוספות. דפוס התנהגות זה בא לביטוי גם במעשים המתוארים באישום השני. המשיב לא היסס להציג מצגי שווא אף בפני גורמי סמכות וגם לאחר שנתפס בקלקלתו.

25. ביום 21.1.15 הוכן תסקיר מעצר בעניינו של המשיב. תסקיר זה לא הוגש עד היום על ידי שירות המבחן לבית המשפט, ונמסר לי באולם על ידי הצדדים, אשר ככל הנראה קיבלו אותו ישירות מאת שירות המבחן. יש להקפיד, כי תקלות שכאלה לא יישנו.

26. מתוך תסקיר המעצר עולה כי המשיב נשוי ואב לשבעה, ורעייתו מצויה בשלבים מתקדמים של הריון. טרם מעצרו המשיב התגורר עם משפחתו בירושלים, ומזה כשנתיים לא היה משולב במסגרת תעסוקתית כלשהי.

27. שירות המבחן התרשם ממאפייני מרמה באישיותו של המשיב אותם הוא נוטה למזער תוך שימוש במנגנוני רציונליזציה והשלכת האחריות על גורמים חיצוניים. עוד עולה מתוך התסקיר, כי למשיב קושי למתן את התנהלותו במצבי לחץ, תסכול ודחק. קצינת המבחן העריכה כי קיימת רמת סיכון משמעותית להתנהלות מרמתית ופורצת חוק, זאת חרף קיומם של גורמים מפחיתי סיכון, ובהם העדר עבר פלילי, העובדה כי מדובר במעצר ראשון ותפקודו הנורמטיבי במהלך חייו.

28. מכלול הנתונים שהובאו לעיל בדבר מאפייני אישיותו של המשיב, בצירוף העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, מלמד כי מן המשיב נשקפת מסוכנות גבוהה לביטחון הציבור ולשלטון. דומה כי דבר לא הרתיע את המשיב מלשוב ולבצע עבירות, ככל הנראה מתוך סברה, שבמשך זמן מה אמנם היה לה יסוד, כי טענות כזב יוסיפו ויחלצו אותו מכל צרה שאליה יקלע.

29. ב"כ המשיב טענה ארוכות ביחס למצבו האישי והמשפחתי של המשיב, אשר לדבריה דחקו אותו לבצע את

העבירות. על פי הנטען, המשיב הוא מפרנס יחיד במשפחתו לשבעת ילדיו ולאשתו ההרה, ואחת מבנותיו נפצעה כאשר נשפכו עליה מים רותחים. המשיב חווה שבר אמיתי לנוכח פיטוריו מן המשרה, אשר שברו את מטה לחמו ומטה לחמה של משפחתו. על פי הנטען, במקום לשים קץ לחייו, ברח המשיב לעולם של דמיון במסגרתו עשה כל שביכולתו כדי להמשיך ולכלכל את משפחתו גם אם בדרכי עבירה.

לטענות אלה יש להתייחס בשני מישורים. ראשית, חלק ניכר מן המעשים אינם מעשים שנועדו להשגת רווח כלכלי. כך למשל העבירות נשוא האישום השני, העבירות המייחסות למשיב גניבת ציוד המשרתי וכך גם העבירות של קבלת מידע מתוך מאגרי המידע המשרתיים בדרך מרמה. זאת ועוד, אף לחלק מעבירות הרכוש שבוצעו על ידי המשיב קשה להתייחס כאל מעשים שנועדו להאכיל את פיותיהם של ילדיו הרעבים (גניבת לוחיות הזיהוי של רכב אחר, גניבת מקרר של פיצריה, רכישת דשא סינטטי וריהוט גן באלפי שקלים, כמפורט באישום השני ובדו"חות תפיסת הרכוש בביתו של המשיב).

שנית, וחשוב יותר לעניינו, ייתכן אמנם, כי המשיב חווה מצוקה אשר הובילה אותו בין היתר לבצע מעשים של שליחת יד ברכוש הזולת שתכליתם הייתה רווח כלכלי ולו ולמשפחתו. עם זאת, הטענות במישור זה, ככל שהן נכונות, מקומן בבחינת העונש שיוטל על המשיב, אם וכאשר יורשע. בחינתן של טענות אלה באספקלריה של המסוכנות הנשקפת מן המשיב מובילה למסקנה לפיה כאשר המשיב נמצא במצבי דחק הוא לא בחל בביצוע עבירות על החוק, ואף לא באופן חד פעמי. המשיב ביצע את העבירות לאורך פרק זמן בלתי מבוטל וכלפי קורבנות שונים, כפי שהזדמן לו.

30. חלק ניכר מן המעשים המיוחסים למשיב בכתב האישום ענינם שיבוש מהלכי משפט. כך למשל המעשים המיוחסים לו באישומים הראשון והשני ואף באישום השנים-עשר. התנהלותו של המשיב כמתואר באישומים אלה מלמדת על חוסר מורא מפני רשויות האכיפה. משהוכיח המשיב במעשיו לכאורה, כי נכון לשבש חקירה ומשפט כדי לחלץ עצמו מהסתבכות, הרי שהחשש כי המשיב יוסיף וישבש הליכי משפט, יבדה ראיות או ינסה להשפיע על עדים מוסיף להתקיים, ומקים עילה נוספת למעצרו של המשיב.

31. שתי עילות המעצר מתקיימות בעניינו של המשיב זו לצד זו, ועוצמתן - כפי שעולה מתוך הנתונים שנסקרו לעיל- גבוהה.

בחינת חלופת מעצר

32. לאחר שבחנתי את האפשרות לשחרר את המשיב לחלופת מעצר, מתוך הבנה ואהדה לטענה בדבר הקושי הרב שחווה משפחתו ברוכת הילדים בהעדרו של המשיב, מצאתי כי לא ניתן להורות על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר, אשר יהיה בה כדי לקיים את תכלית המעצר.

33. המשיב ומשפחתו הציעו חלופת מעצר בביתו של המשיב בפיקוח אמו, רעייתו ואחיו. האם והרעייה אינן עובדות ואילו האח עובד. חלופה זו נבחנה על ידי שירות המבחן במסגרת תסקיר המעצר. שירות המבחן התרשם, כי הגם שמדובר במפקחים שומרי חוק המודעים לאחריות המוטלת עליהם ובעלי נכונות מרשימה לעמוד לצדו של המשיב

ולסייע לו, הרי שגם הם עצמם נפלו קורבן להתנהגותו המניפולטיבית של המשיב ואין בכוחם להוות מפקחים הולמים במסגרת חלופת מעצר, בשל קשייהם לגלות גישה ביקורתית כלפי התנהגותו של המשיב, חוסר ערנותם לגורמי סיכון במצבו וכפועל יוצא מכך- קושי להציב למשיב גבולות. שירות המבחן לא המליץ על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר.

34. הלכה היא כי רק במקרים חריגים ובהתקיים נסיבות מיוחדות ונימוקים כבדי משקל יידחה בית משפט המלצה שלילית של שירות המבחן (בש"פ 3617/14 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו]). אינני סבורה, כי במקרה דנן מתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות שחרור של המשיב בתנאים שהוצעו חרף התרשמות שירות המבחן.

מתוך מכלול הנתונים שהובאו לפני, ובהם חומר החקירה הכולל התייחסות למעשים המיוחסים למשיב והתייחסות של בני משפחתו ושל המשיב עצמו, חוות הדעת הפסיכיאטרית ותסקיר המעצר, אני סבורה כי יש קושי אמיתי לתת אמון במשיב שיקיים תנאי שחרור אם יוטלו עליו. המשיב אינו אדם שניתן לתת בו אמון, והעובדה כי הצליח להוליך שולל גם את בני משפחתו - שחלקם מוצעים כמפקחים- במשך פרק זמן כה ארוך, מבססת את מסקנתו של שירות המבחן כי אין מדובר במפקחים סמכותיים המסוגלים לתפקיד הפיקוח על המשיב. משאלה הם פני הדברים, לא ראיתי כיצד תוספת של איזוק אלקטרוני שהוצעה על- ידי באת- כח המשיב, יש בה כדי להועיל.

35. אני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים.

36. אתמול, סמוך לפני חתימת ההחלטה, הונחה על שולחני בקשה מטעם ההגנה לבחון חלופת מעצר אחרת במסגרתה מוצעים מפקחים נוספים לפקח על המשיב. טרם אחליט בבקשה זו, שעיקרה עתירה להורות לשירות המבחן לבחון את החלופה הנוספת, אבקש לשמוע מיהם המפקחים ומהי תוכנית הפיקוח המוצעת. לאחר מכן תינתן החלטה משלימה.

37. המזכירות תעביר העתק ההחלטה לשירות המבחן.

38. זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ"ח שבט תשע"ה, 17 פברואר 2015, במעמד הצדדים.